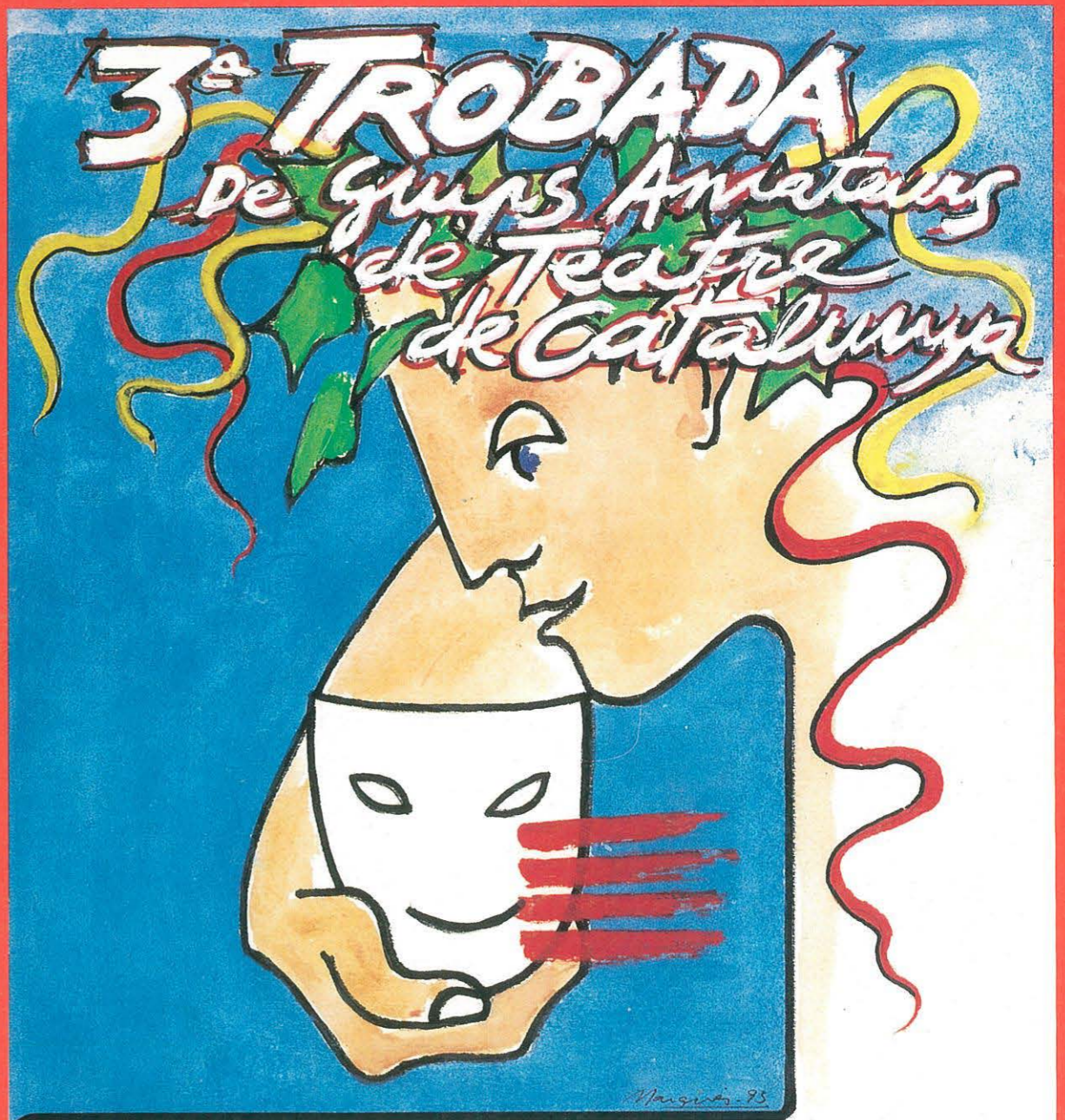

Bisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 72 07 86 ULLDECONA	Vídeo-Foto MILLAN EUROCRHOM - Laboratori Fotogràfic Distribuidor Vídeos JVC Avda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
<i>Mutua General de Seguros</i> AGÈNCIA LABERNIA Assessorament - Tramitacions - Assegurances - Viatges Major, 108 - Tel. 72 00 81 - ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA i SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	LLIBRERIA PASALAMAR Carrer Sant Antoni, nº 13 ULLDECONA	Escumosos SANS BEGUDES i REFRESCOS Entenza, 30 - Telèfon 72 03 40 ULLDECONA
Auto-Escola PITARCH Plaça Sales i Ferré, nº 15 - Tel. 72 07 17 ULLDECONA	<i>Radió Ferré</i> Radio C/ Sant Antoni, 38 Tel. 72 01 08 ULLDECONA	Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA
Rellotgeria ITARTE ULLDECONA	VÍCTOR TALLER · GRÀFIC LA SÈNIA impremta la pau, 8 - Tel 71 37 41 la sènia	 MAPFRE Grup Assegurador Delegat a Ulldecona: PERE SANS i ARASA Sant Antoni, 28 - Telèfon 72 03 37
Ferreteria GRAU Llistes de Noces - Electrodomèstics SUPER-SER Pintures TITAN-LUX - Distribuidor Oficial BOSCH Major, 104 - Tel. 72 01 89 - ULLDECONA	GALVANITZATS A. NEAS Camí de l'Olivar, s/n. Tel. 72 10 71 - Ulldecona	COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT ULLDECONA Vendes: Carrer Major, 175 - Telèfon 720007 / 43550 ULLDECONA (Tarragona)
Mobles ARNAU Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA	Perfumeria i Cosmètica Major 110 Telèfon 72 05 81 - ULLDECONA	JMS ELECTRODOMÈSTICS Joan Miquel Subirats Castells c/ major 153 - tel 72 06 38 - 43550 ulldecona

C. C. R.

MAIG / JUNY 1993 Preu: 150 Ptes. NÚM. 66

ULLDECONA
 25 i 26 de setembre de 1993

COORDINADORA DE TEATRE DE LES TERRES DE L'EBRE FEDERACIÓ DE GRUPS AMATEURS DE TEATRE DE CATALUNYA

Focs de Sant Joan 1992

3a TROBADA DE GRUPS AMATEURS DE TEATRE DE CATALUNYA

Ja tenim cartell per a la Trobada !! Ha estat el primer desig de tota la Coordinadora de Teatre de les Terres de l'Ebre des de quan es va començar a gestar aquest esdeveniment.

L'imatge gràfica que ha de simbolitzar les trenta hores de treball i d'esbarjo dels dies 25 i 26 de setembre de 1993 ha quedat reflectida per a sempre.

El seu autor, Manel Marqués, membre del grup de teatre d'Aldover ha sabut aplicar-hi tres aspectes prou diferenciats i, a la vegada, junts. L'homenatge als clàssics, als moderns i, com no, al teatre. I per lligar-ho, el blau mediterrani, que ha estat decisiu en la vida d'aquest jove artista.

Els esforços personals que s'estan fent en aquests moments, a tres mesos vista, han de convertir la 3a TROBADA DE TEATRE en un dels reptes més emblemàtics per a la gent de teatre de les Terres de l'Ebre. Som conscients de la responsabilitat que suposa aquest fet, ja que difícilment es tornarà a repetir una experiència d'aquestes característiques a les nostres contrades.

Diverses institucions estan recolzant aquest esdeveniment, l'Ajuntament d'Ulldecona, el Consell Comarcal del Montsià, la Diputació de Tarragona, Generalitat de Catalunya, Consell Comarcal del Baix Ebre i Caixa de Tarragona. També hem de dir que des de la pròpia Federació de Teatre Amateur, amb seu a Barcelona, s'està col·laborant amb la 3a Trobada a Ulldecona.

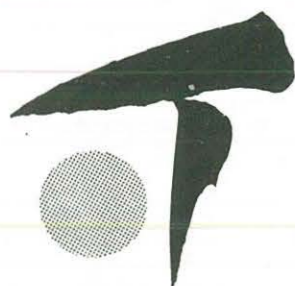
Us fem saber quin és el programa provisional de la Trobada dels dies 25 i 26 de setembre de 1993:

Dissabte, 25

- RECEPCIÓ PARTICIPANTS I LLIURAMENT DOCUMENTACIÓ.
- ACTE PRESENTACIÓ I OBERTURA 3a TROBADA.
- PRESENTACIÓ I DEBAT DE LES PONÈNCIES.
- SOPAR.
- REPRESENTACIÓ TEATRAL.
- BALL DE SALÓ I ESPECTACLE.

Diumenge, 26

- CERCAVILA DE LLUÏMENT.
- LLIURAMENT DEL 6è PREMI LITERARI "MEMORIAL ANTONI SANTOS ANTOLÍ"
- ENTREGA DE LES CONCLUSIONS DE LES PONÈNCIES.
- DINAR.
- REPRESENTACIÓ TEATRAL.
- CLAUSURA TROBADA I COMIAT.

Caixa Tarragona

LLIURAMENT DE PREMIS DEL XXII CONCURS LITERARI DEL C.C.R.

El passat dia 25 d'abril, diumenge, es va fer a la Casa de Cultura el lliurament dels premis del XXII Concurs Literari "Sant Jordi".

Agraïm la col·laboració a tots els participants, així com també a aquelles persones que han estat al jurat i que aquest any foren les següents: N'Assumpció Gavalda Pla, Na Mª Pilar Miralles Raga, Na Pilar Sansano Ortiz, En Luís Barberà Folch, Na Manolita Raga Sorli, En Miquel Carapuig Barberà, En Josep Alonso Ortega, En Julio Tena Frasnó i Na Isabel Bobes Castell.

També volem agrair la col·laboració de l'Ajuntament d'Ulldecona i dels SS.TT. de la Generalitat.

Els premis foren els següents:

Categoria A:	Categoria B:	Categoria C:
1er Premi: Marta Galia Beltran	1er Premi: Laia Labernia Castell	1er Premi: Judit Bordes Roig
2on Premi: Mª Rosa Mitjavila Escolar	2on Premi: M^a del Mar Casanovas Rubio	2on Premi: Javier Martí Martí
3er Premi: Àngels Sario Grau Anna Bóveda Forcadell	3er Premi: Marisin Canalda Raga	3er Premi: Sonia Bel Pucurull Rita Puig Soler
Accèsit: Cristina Querol Doménech Merce Sans Cucala Rosa Minguet Gispert	Accèsit: Anna Itarte Sorolla Mª Carmen Martín Borràs Mª José Casarrubio Talavera	Accèsit: Gemma Molina Raga Emma Brunet Ferré Núria Querol Antich Laura Gilibert Labernia

Categoria D (Premi de 15.000 Ptes.): **Mª Joana Minguet Itarte**

Publiquem a continuació els primers premis d'aquest concurs, recordant que els treballs que publiquem **no han estat rectificats ni corregits, ens limitem a copiar l'original.**

CATEGORIA A

EL POLLET BLAU

Hi havia una vegada un pollet pero, no un pollet com cualsevol, sino un pollet minuscul com un cuc i blau com el mar. Sa mare el cuidava molt i se'l estimava com res.

Peró un dia, al capvespre van anar a nedar a un bassol que pels voltants i havien molt joncs, i entre ells el pollet és va pedre. Vinga a cridar Mare! Mare! on ets! No et trobo vine.

Cansat de cridar va refujar-se en una cobeta.

L'endema la seva mare el cridava pero ell no apareixia. Mentrestant ell nadava desesperat no sabia que fer, i com era blau tant blau no va poder vorel sa mare.

Tots el buscaven però ningú sabia on era.

Un pescador que passava per allí el va vore i... tac! l'atrapa. El pobre pollet estava mort de por, - i el pescado li digue - Que fas aquí entre els joncs? - ell li va respondre - m'he perdut, d'una granja que hi ha a les afores del poble es diu "La granja blava".

-El home li digue - No tinguis por el vell granger es amic meu i se on es la granja on vius, ti portare - digue - Gracies!

Al beure la mare es posa content. I tot acaba felisment.

CATEGORIA B

EL SOL QUE NO VOLIA SORTIR

La Clara, que era una nena de 9 anys, tenia una calaixera màgica, allí hi havien tots els seus tresors. Juguines, pedres de colors, cromos, un jersei de quan ella era petita, i moltes altres coses que a ella li agradaven.

Quan se'n anava a dormir obria la calaixera màgica i treia dues o tres coses i les deixava sobre el llit, les mirava bé i tancava els ulls i llavors somiava coses extraordinàries i maravilloses sobre aquelles coses que estaven sobre el llit.

Somiava que les imatges dels cromos es tornaven vives i jugaven amb ella, que les pedretes de colors formaven un arc iris.... etc.

Quan es despertava al matí tot allò que havia somiat ho dibuixava a una llibreta que tenia. I així ho feia totes les nits, i tots els dies.

Un dia ja era hora d'anar a dormir i la Clara es va dirigir cap a la seva calaixera màgica i va agafar de dins d'un calaix unes muntanyes, un sol, i un poblet.

Aquella nit va somiar que allà dalt al Pirineu hi havia un poblet rodejat per unes muntanyes per les quals entre mig d'elles cada matí sortia el sol i al vespre s'amagava. Era un poblet tranquil fins que un matí el sol no hi era. No havia sortit el sol. Va ser una gran polèmica. Tothom parlava del mateix tema i els vells deien que el sol s'havia cansat i no havia volgut sortir, altres deien que s'havia mort aquell estrella que fins aquell dia els havia donat llum. Però la veritat era que el sol no volia sortir. A tot el món s'havia fet de nit, tot era fosc. I tothom estava trist i malhumorat. Trobavem a faltar el sol, aquell sol que sortia per les muntanyes al matí i al vespre s'amagava. La Clara somiant somiant, també estava trista, també patia per si ja no tornaria a sortir mai més. Ella es volia despertar, intentava pensar que era un somni que no era veritat. Però era tan real, veia, les imatges d'aquell poblet, que estaven a la seva ment tan nítidament que s'ho creia, va arribar a pensar que mai més tornaria a sortir el sol.

Estava tan preocupada que no sentia el soroll que feia el despertador. Que ella mateixa s'havia posat per a despertar-se a les nou. I no fertard a l'escola. Que la seva mare que el va sentir des de la cuina la va anar a despertar.

Primer no es despertava però finalment, després de que la seva mare la sacseïges i la cridés, es va despertar.

Feia cara d'amoïnada i la seva mare li va preguntar que li passava. La Clara no va contestar, es va aixecar d'un bot del seu llit, va posar els peus a terra i va anar

directament fins a la finestra, i ràpidament la va obrir i

Va veure el sol, va notar aquella dolça i suau escalfor a la cara que li proporcionaven els raigs del sol.

Amb cara feliç es va girar cap a la seva mare i li va dir amb veu de felicitat.

- A sortit el sol!

La seva mare estranyada pel seu comportament li va contestar una mica preocupada per si es que li passava alguna cosa:

- Si que ha sortit com tots el dies.

- Així es veritat a sortit el sol, i ens fa llum.

- Clara que et passa alguna cosa?

- No, només estic contenta perquè ha sortit el sol, perquè m'agrada sentir la seva escalfor i perquè al vespre s'amagava entre les muntanyes.

I demà tornarà a sortir.

Sobre el llit estaven les muntanyes i el poblet que ella havia deixat però el sol no hi era. La Clara no trobava el sol que ella havia deixat la nit anterior. Ella no el trobava però si que hi era, estava allà dalt al cel fen llum a tot el món.

I sortint al matí i amagant-se al vespre, entre les muntanyes que rodejaven un poblet.

*ESTUDI
*REPORTATGE
*FOTO INDUSTRIAL
*GRAFISME

ULLDECONA
MAJOR, 80
Tel. 78 0087

CATEGORIA C

EL DIA QUE VAIG CONEIXER

l'home de gel. Era un dia d'hivern. Quant em vaig llevar pel matí vaig veure que tot estava blanc, era la neu que havia caigut durant la nit. Quant vaig baixar al jardí vaig tocar la neu i de sobte vaig tenir una gran idea. Havia pensat de trucar a les meves amigues per que anessim algun lloc on havia nevat bastant. A una d'elles se li va acudir d'anar a fredes perquè pels informatius havien dit que allí havia nevat molt.

Quant vam arribar ens vam posar a fer boles de neu i a jugar. De cop i volta és va posar a nevar i a nevar cada cop més. Anant caminant per veure si trobavem algun lloc per protegir-nos de la neu vam veure una casa molt bonica i vam entrar, quan estavem ja a la porta de dintre vam tocar el timbre i ens va sortir una senyora que ens va dir.

- Hola nenes que voleu.

- Ens voldríem escalfar i trucar als pares que ens vinguin a buscar. - Vam trucar a casa però no van poder venir a buscar-nos per que les carteres estaven incomunicades i no van poder vindre'ns a buscar. Vam passar la nit allí. I no sé com em vaig despertar i vaig notar

com si alguna cosa estes passant a fora al carrer. Vaig sortir sense que ningú se'n adones de que havia sortit. Un cop baix em vaig quedar decepcionada per que allí no hi havia ningú, ni hi passava res, però una veu vaig sentir d'arrera meu, que hem deia:

- Que fas a qui fora en el fred que fa, ja saps que si les teves amigues es desperten s'asustaran si no et veuen?

- Qui ets no et coneixo?

- Ja ho se que no em coneixes però jo mateix em presentare: "soc l'home de gel".

Em vaig quedar de pedra no sabia que dir, quan em vaig girar vaig veure l'inmòvil però parlava i jo li vaig preguntar:

- Com es que estas fet de gel.

- Estic fet de gel per fora però per dins tinc cor com tú. Estic aquí per que aquesta dona em va transformar. Només et dic que us afanyeu a marxar per que si esteu més de dos dies us congelarà com a mi. Afanyeuvos.

- No perdrem temps vaig a despertar-les! Adeu fins un altra.

- Adeu, que vagi bé.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

CATEGORIA D

I DEMÀ...? SEMPRE SERÀ PRIMAVERA.

Avui, dia 23 d'abril de 1.993, he passat per la plaça on hi han les parades dels llibres i de les roses.

Quin goig feia veure tantes persones mirant, rebuscant, triant el millor llibre per al seu estimat!, i no diguem dels que triaven les roses, triant la més ufanosa i bonica!

Mirant aquesta gent, m'ha vingut a la memòria quan jo era jove i vaig collir una rosa d'un verger per la meua estimada.

Estava a la primavera de la meua vida i sense quasi adonar-me'n va arribar la tardor, i, ara, ja estic a l'hivern, no sé si aquest serà molt llarg o no. Qui ho sap aixó!

Em ve a la memòria quan era menut i lo diferent que eren les coses, inclús les persones eren diferents.

Recordo els berenars de pa, oli i sal, o de pa i vi en sucre, que deien que donava força. I quan era el temps de la verema, pa i mostillo, aquell mostillo tant bo que feia la tia Manuela allí al mateix carrer que vivíem.

Recordo també les espardenyets que portava, eren blanques, bé, durant cert temps, després canviaven de color i ademés es feien transpirables, no pel teixit, sino pels foradets que es feien i per més que es surgien, es tornaven a fer.

Recordo quan van posar la llum elèctrica per les cases. Quin goig per la nit estar com si fos de dia! I no diguéssim quan van posar l'aigua potable, quin gran invent!. Podíem obrir una aixeta i rajar aigua sense fer cap esforç.

Recordo els jocs de carrer amb els meus amics, les corregudes pel trinquet, per l'estació i pels carrers del poble fins arribar a l'abeurador, on ademés de beure els matxos, podíem també refrescar-nos.

Jugàvem també a arreplegar caga-ferro. Qui sap ara qué és aixó!, si els trens ja no van en carbó i ademés van tant de pressa que apenes si els veus. I dient aixó em ve a la memòria quan els més menuts de la casa anaven a l'estació a vore passar els trens, i quants en passaven...!, i com disfrutaven les criatures!

A vegades anàvem fins al riu, allí solíem trobar dones escaldant llana. L'aigua del riu era clara, i, el cel era tant blau...!

Recordo quan a casa van comprar una ràdio, erem privilegiats!. Era gran, bonica. Li vam buscar un lloc de preferència al minjador. El posàvem a les "notícies" i tothom escoltava quasi sense respirar, inclús venia gent del carrer a sentir-les.

Recordo les històries, quasi tan increïbles que contava el iaio a la vora del foc o del

braser, segons si teníem llenya o carbonilla.

I el cine, com era el cine!. Era mut i un senyor anava tocant la pianola d'acord amb la situació, i tots els demés anàvem llegint, alhora, els cartellots que sortien a la pantalla, i, era curiós, tots llegíem amb la mateixa entonació, i ademés era profitós, perquè qui no sabia llegir s'assabentava del que passava a la pel.lícula.

I les persones, com se saludaven!, amb un apa..., un ádeu!, un "passu-bé", o simplement aixecant el cap. Tothom ens coneixíem.

I el pare i la mare? El pare tenia una mà gran, gran, forta, pareixia tot un món, quan m'agafava de la mà, la meua es perdia per allí dins, però em sentia segur, tancava els ulls i acaminava sense mirar, fiant-me amb una seguretat espantosa.

I la mare, com era la mare de dolça i bonica!, sempre em cantava cançonetes i em besava a cada punt, quan me'n anava i tornava de jugar, quan anava a l'escola, quan anava a dormir... Quan em pentinava em posava el cap ple de saragatona i em feia una clenxa que era l'enveja de les mares dels meus amiguets, (suposo que d'aquests no ho era).

Jo em vaig anar fent gran i la vida va anant canviant.

Els berenars de pa, oli i sucre, van passar a ser de pa i xocolate, les espardenyets es van canviar per sabates, de bombetes de llum, en teníem una per habitació, d'aixetes en vam necessitar més d'una, els jocs van canviar... De ràdio en vam comprar una de més menuda, que se sentia igual i no era tan aparatosa. Les històries del iaio s'havien acabat, igual que la seua vida... El cine era sonor, no ens calia llegir, les persones ens seguíem saludant, però, la mà del pare ja no era tan grossa i la mare

⇒

⇐

ja no em posava saragatona. L'aigua del riu no era tan neta i el cel, segons com el mirava, ja no em pareixia tan blau...

Però jo em vaig fer encara més gran, i la vida encara anava canviant més, era quasi com somniar.

Els berenars, no eren de pa i xocolate, eren de pa i crema de xocolate, per cert, molt bona!. Les sabates, eren d'una pell que no era pell, de bombetes de llum en teníem per qualsevol raonament, eren imprescindibles!. La ràdio es va canviar per un transistor, aixó sí que era un invent!. És podia portar d'un lloc a l'altre dins de la butxaca i anava en piles. De les històries del iaio, ja ni se'n parlava. Les pel.lícules del cine eren meravelloses, però... la mà del pare encara era més menuda i la mare..., la mare ja no em podia posar saragatona, ni besar-me...

I ara m'he fet gran del tot, i tant gran!

De berenar, no bereno, però als xiquets ja no els ho prepara la mare, se'l compren, hi ha tantes coses bones per comprar!.

De sabates, jo, encara en porto, però els xiquets porten esportives, i tots tenim sabatilles per descansar els peus quan arribem a casa.

De bombetes de llum, no en tenim com abans, ara tenim llum indirecta, quines coses!. D'aixetes en tenim que ragen aigua calenta i aigua gelada per tota la casa.

De jocs de carrer, no sé si existeixen. L'abeurador estic segur que no, igual que el caga-ferro!. Els xiquets que van a vore el tren es poden comptar, i es poden comptar, més encara, els qui han viatjat en ell.

De transistors, ja no se'n parla. Va arribar la televisió, i a cada casa n'hi ha per lo menys un parell, així la família es pot agrupar per preferències de canal, segur que aixó deuen ser les històries d'abans del iaio.

El cine si que ha anat a recules, resulta que s'han tingut que tancar, ara hi han "videos" i podem vore les pel.lícules sempre que volem.

Al riu no baixa aigua, i el cel ja no em pareix ni blau.

Aixó sí, les persones quasi no ens saludem, els veins apenes ens coneixem, tots portem molta pressa i cadascú ha d'anar a la seua feina i deixar-se de romanços.

El pare i la mare només són un gran record...

Però tot aixó perquè ho he pensat?. Perquè m'han vingut al meu cap aquests records?.

Segurament deu ser, perquè he viscut una sèrie d'invents i aconteixements, que segur, segur que si el meu iaio tragués lo cap, lo tornaria a amagar.

Jo he viscut des de escoltar històries a la vora del foc, a vore les històries a un "video", i ademés en colors!.

De vore rentar la roba al riu, a "apretar" un botonet a una rentadora. De la cuina "económica" al forn micro-ones, i així la llista seria inacabable.

És com tancar els ulls i somniar, però vore que aquests somnis són reals.

Però pensant tot aixó, no deixo de pensar en el demà, no en el meu, jo, ja el visc. Penso en el demà dels meus néts i de tots els xiquets. Com serà el món?.

Els tenen de tot, de tot, tenen joguets i llepolies tots els dies de l'any, no cal esperar als Reis. Tenen "video-jocs", no necessiten al iaio...

Els pares els estimen més que mai, els compren la llet que té més vitamines, el pa més tobet, el suc de taronja més car. Treballen molt per poder pagar la gimnàstica, l'anglès, la natació... Els xiquets tenen totes les hores ocupades i els pares els omplen de tantes coses bones, que la vida resulta meravellosa.

Hi ha una societat de consum, que ja no els cal ni pensar lo que volen o lo que busquen. Les propagandes són les encarregades de fer comprar lo que elles volen, no lo que les persones volen.

Però molts xiquets no saben com és la mà del pare. La mare sempre porta molta pressa, ha de fer moltes coses, i les cançons i els jocs que li agradaria fer-los, sempre ho deixar per demà i aquest demà no arriba...

Aquests xiquets tindran moltes coses bones i molts d'invents, com jo vaig tenir, inclús tindran l'eutanàssia (sort que jo ja no estaré).

I tanco els ulls, i veig que ademés de tots els invents que jo no puc imaginar, tindran altra vegada l'amistat perdurable, la companyia, la generositat, no seran egoistes, sabran compartir les coses, no voldran comptar ells sols i xafar als altres, no hi haurà venjanças, ni odi, sabran estimar-se de debó i sabran inclús demanar perdó, tindran pau, tindran amor.

El cel serà més blau que mai, els núvols pareixeran de cotó-flaix amb diferents dibuixos, la mar sempre estarà en calma, els arbres seran més verds, tindran tota classe d'animals, no hi haurà caçadors furtius i es respectarà l'espècie, els rius no seran contaminats, la seua aigua serà pura i transparent, les papallones seran de més colors, els pardalets es sentiran cantar, les flors cada dia seran més boniques i les abelles faran una mel amb mil gustos. En definitiva el medi ambient i els drets humans seran respectats i tot serà com un conte meravellos.

Però, per un instant els meus ulls s'obren i al meu cap torna altra vegada aquest pensament.

I demà..., què serà del demà?.

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS

TELEX

TELEFAX

SISTEMES DE DICTAT, etc.

Major, 124
Teléfon (977) 72 04 39
43550 ULLDECONA
(Tarragona)

DISTRIBUIDOR AUTORITZAT

DE

PHILIPS INFORMATICA Y COMUNICACIONES, S.A.

PHILIPS

Secció Filatèlica

NOVETATS FILATÈLIQUES. Abril 1993

"EXFILNA'93"

Fecha de emisión: 2 de Abril 1993.
Impresión: Calcografía y offset.
Papel: Estucado engomado mate fosforescente.
Formato del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Formato hoja-bloque: 105 x 78 mm.
Dentado: 13 3/4.
Valor facial: 100 pesetas.
Tirada: 2,5 millones.

Entre els dies 2 i 10 d'abril, ha tingut lloc a la localitat d'Alcañiz l'edició de l'Exposició Filatèlica Nacional "Exfilna'93". Per a commemorar aquest aconsegiment s'ha emès un segell en format de fulla bloc que reproduïx una sèrie de monuments de les diferents localitats que constitueixen la "Ruta del tambor y bombo" com són Albalate, Alcorisa, Andorra, Calanda, Híjar, La Puebla de Híjar, Samper de Calanda, Urrea de Gaén i Alcañiz.

El segell representa una instantània de la desfilada processional de Setmana Santa al davant de la Torre de l'Homenatge del castell de Calatrava en Alcañiz, on un grup de timbals i bombos acompanyen amb els seus sons eixordadors una Creu processional.

SERVICIOS PUBLICOS
Comunicaciones y Seguridad Vial

Fecha de emisión: 20 de Abril de 1993.
Impresión: Huecograbado bicolor.
Papel: Estucado engomado fosforescente.
Formato Comunicaciones: 43 x 24,9 mm.
Formato Seguridad Vial: 21,5 x 24,9 mm.
Dentado: 13 3/4.
Valor facial: 180 y 17 pesetas.
Efectos en pliego: 50 para el de 180 y 100 para el de 17 pesetas.
Tirada: Ilimitada.

La sèrie "Servicios Públicos" d'aquest any es veu completada amb dos segells dedicats a Comunicaciones i Seguridad Vial respectivament.

* Comunicaciones

Dintre del concepte de comunicacions s'inclouen els serveis postals, telegràfics i telefònics, que són prou coneguts, i d'altres que no ho són tant com els transmissors de dades, radiocomunicació, etc., que són gestionats per la Secretaría General de Comunicaciones.

S'ha promulgat de la Ley de Ordenación de las Telecomunicaciones (L.O.T.) en 1987, la creació de l'Organismo Autónomo de Correos y Telégrafos, un nou contracte amb Telefónica, S.A., la creació d'un Consejo Asesor de Telecomunicaciones, la Sociedad Hispasat i la redacció del Plan Nacional de Telecomunicaciones entre altres.

* Seguridad Vial.

El segon segell està dedicat a la Seguridad Vial. Aquesta tasca reuneix una sèrie d'actuacions que cerquen, per una part, evitar o, en tot cas, disminuir el nombre d'accidents de tràfic i implica a les diferents Administracions per una banda i a la societat per l'altra. Per part de l'Administració amb tasques d'educació vial escolar i infantil, així com l'ordenació i regulació del tràfic, entre altres.

Per part de la societat, rebutjant els comportaments imprudents dels conductors que posen en perill la seva vida i la dels altres.

Secció Filatèlica

NOVETATS FILATÈLIQUES. Maig 1993

EUROPA-CEPT

Fecha de emisión: 5 de Mayo 1.993
Impresión: Huecograbado (45 pesetas)
Calcografía i offset (65 pesetas)
Papel: Estucado engomado fosforescente (45 pesetas)
Estucado engomado mate fosforescente (65 pesetas)
Formato: 40,9 x 28,8 mm.
Efectos en pliego: 50.
Dentado: 13 3/4.
Valor facial: 45 y 65 pesetas.
Tirada: 40 millones (45 pesetas) y 2,5 millones (65 pesetas).

Els segells de la sèrie d'Europa-CEPT d'aquest any estan dedicats a l'Art.

L'Administració Postal espanyola ha triat en aquesta ocasió dues obres del gran artista plàstic Joan Miró, sumant-se a la celebració del centenari del seu naixement -en un primer moment s'havia programat un segell per a Joan Miró i un altre per a Pablo Picasso-

El segell de 65 pessetes reproduïx el quadre de "La vague d'aurore", pintat en 1.957, mentre que el segon es denomina "Fusées" de 1.959.

Día Mundial de las Telecomunicaciones

Fecha de emisión: 17 de Mayo de 1993.
Procedimiento de impresión: Huecograbado policolor.
Papel: Estucado engomado fosforescente.
Formato: 40,9 x 28,8 mm.
Dentado: 13 3/4.
Valor facial: 28 pesetas.
Efectos en pliego: 50.
Tirada: 40 millones.

Aquest segell vol fer referència a la importància que tenen avui dia les telecomunicacions relacionades amb la promoció dels drets humans, a l'acció humanitària, educació, protecció del medi ambient i desenvolupament humà.

Año Santo Jacobo

Fecha de emisión: 13 de Mayo de 1993.
Impresión: Huecograbado policolor.
Papel: Estucado engomado fosforescente.
Formato: 40,9 x 28,8 mm.
Valor facial: 17, 28 y 45 pesetas.
Dentado: 13 3/4.
Efectos en pliego: 50.
Tirada: Para valores de 17 y 45 pesetas, 2,5 millones y para el de 28 pesetas, 10 millones.

Aquesta sèrie dedicada a l'esdeveniment religiós i cultural de l'Año Santo Jacobo, es compona de tres segells.

* El valor de 17 pessetes reproduïx un fragment del retaule que es conserva en la Capilla de la Reliquias de la Catedral de Santiago, donació d'En John Goodyear en 1456, que recull la translació del cos de l'apòstol des de Palestina fins a Santiago.

* El valor de 28 pessetes representa una miniatura del manuscrit conegut com "Tumbo A" de l'Arxiu de la Catedral de Santiago, que recull el moment en què el bisbe Teodomiro de Iria Flàvia, avui Padró, descobreix el sepulcre de l'Apòstol.

* El valor de 45 pessetes representa l'efígie de l'apòstol Santiago com guerrer, a sobre d'un cavall. Està tret de la miniatura inclosa en la lletra A, lletra inicial de la Butlla dictada pel Papa Alejandro III, a finals del segle XII, en la que confirmava els privilegis dels anys compostelans i les gràcies del jubileu als pelegrins.

EL ROMANÍ

(Rosmarinus officinalis)

II Part

Els remeis del romaní.

Les seves propietats remeieres són conegudes. Entre d'altres, és principalment estimulante, tonificant, desinfectant i cicatritzant. Resulta especialment indicat per combatre els dolors reumàtics i musculars.

En ús intern s'utilitza en casos de dolors reumàtics en infusió de flors a raó d'una culleradeta de flors per 1/4 de litre d'aigua bullint. En retirar-hi les flors, s'apaga el foc i es deixa reposar cinc minuts. Se'n poden prendre dues tasses al dia, si bé no convé abusar-ne massa perquè podrieu arribar a sentir fluixetat i decaïment.

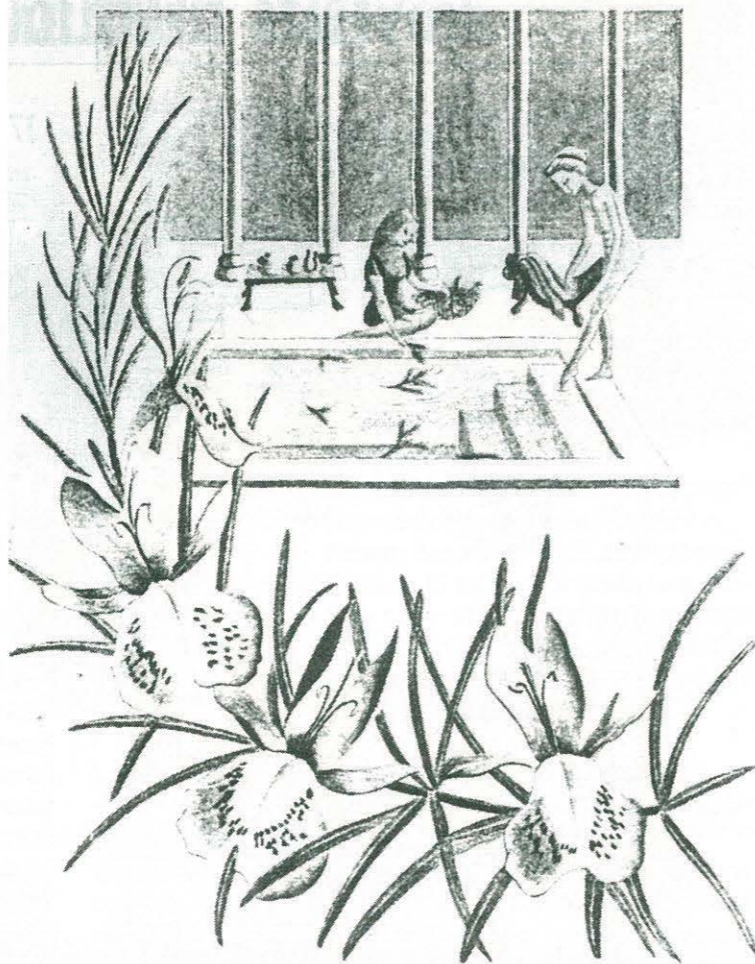
A l'exterior és excel·lent per als dolors musculars. Amb les flors es prepara l'esperit de romaní, que abans es feia destil·lant la flor i ara s'obté, més directament però amb menys artesanía, posant la flor dins d'una ampolla de vidre fins que sigui plena. S'ha d'acabar d'omplir aleshores amb esperit de vi camforat que podem comprar a la farmàcia, i ho deixarem macerar durant nou dies. Passat aquest temps, es cola i ja és a punt. Aquest esperit és molt bo per a fer fregues en casos de dolors reumàtics o musculars després de grans esforços o per a tonificar els músculs en general i després d'una llarga caminada. El seu color, verd fosc, fa que hàgiu d'anar amb compte, perquè taca els draps amb que es fan les fregues.

La millor forma de tractar els dolors del cos és escalfar-se al sol o prop del foc i fer-se fregues després amb olis perfumats de romaní diluïts en aigua calenta: unes gotes d'oli per tassa d'aigua.

Aquest oli es prepara amb mig litre d'oli d'oliva i unes quantes cullerades de flors de romaní. Es deixa macerar al sol una setmana o bé s'escalfa al forn. També s'hi pot afegir una culleradeta de vinagre.

Cal tenir sempre en compte que és molt millor que les flors siguin acabades d'assecar, en preparar les substàncies per a fer les fregues.

Amb flors de romaní i flors d'espígol es prepara una loció que serveix per a reforçar la memòria: es pren la meitat de les flors d'espígol i l'altra meitat de les de romaní, es posen en maceració en una ampolla amb alcohol durant nou dies, després es rebaixa

l'alcohol i se'n fa una frega al front tres vegades al dia.

Per a rentar ferides s'utilitza la infusió de flors, preparada com hem descrit anteriorment. Les nafres i ferides s'han de rentar un parell de vegades al dia amb aquesta infusió acabada de preparar. Després, cal tapar la ferida amb aquesta gasa esterilitzada. El romaní és una de les millors plantes per a desinfectar ferides.

Per al qui vulgui preparar l'Esperit del Romaní amb la destil·lació de la flor li expliquem la manera de fer-ho:

Es prenen les flors seques, que es posen embolicades en un drap de cotó, es col·loquen dins d'un colador o escumadora que estarà situada damunt d'un recipient, on aniran caient les gotetes d'esperit destil·lat. A sobre, en un altre atuell, hi posarem brases de carbó enceses i, a sota del recipient on han de caure les gotes d'esperit destil·lat, un altre atuell amb brases, de tal manera que el foc no toqui ni les flors ni el recipient. Amb la calor es va destil·lant l'esperit. Aquest foc antigament durava uns quants dies, de tal manera que algú havia de vigilar que no s'apagués.

Algunes receptes amb romaní

POLLASTRE AL ROMANÍ

Ingredients:

- 1/2 pollastre tallat a trossos ben petits i sense pell,
- 4 cebes petites,
- 2 pastanagues mitjanes,
- 1 nap petit,
- 1 fulla de col tallada ben fina,
- 1 branqueta de romaní,
- 2 cullerades de tamarí (salsa soja),
- 1 cullerada d'oli.

S'ofega una mica el pollastre i es treu de la cassola, s'hi posa ceba, pastanaga, nap, romaní, i s'ofega novament. Després s'hi afegeix el pollastre i es cou tot junt. Una mica abans de retirar-lo del foc (cinc minuts) s'hi tira la col per sobre i s'acaba de coure. Al final poseu-hi una mica de sal i la salsa de soja.

TRUITES DE RIU AMB ROMANÍ

Ingredients:

- 4 truites,
- 2 grans d'all,
- 4 branquillons de romaní,
- 3 cullerades d'oli d'oliva,
- 1 llimona,
- sal,
- pebre.

S'escalfa prèviament la graella a temperatura moderada. Es posa mig gra d'all i un branquilló de romaní dins de cada peix, es fan incisions superficials al llarg de cada costat dels peixos i es col·loquen a la safata de la graella. S'untent amb oli per una banda i, al cap de cinc minuts, es tomben i s'untent per l'altra. Després de cinc minuts més, les truites ja es consideren cuites. S'els retira l'all i el romaní i es posen en una safata guarnida amb llimona tallada a trossets.

Una combinació per a condimentar les pizzes i els estofats de carn i verdura, i que dona un agradable sabor aromàtic, és barreja de:

- 1 part de farigola,
- 1 d'orenga,
- 1 de sajolida,
- 2 de romaní.

Per coure L'ESPATLLA DE XAI AL ROMANÍ ens cal:

- 1 espatlla de xai,
- 3 talls de pernil fumats,
- 3 o 4 cebes petites,
- 3 claus d'espècia,
- 2 pastanagues,
- 1/4 de litre de brou,
- 1 got de vi blanc sec,
- 1 ramet de romaní,
- 1 culleradeta de mantega,
- sal.

Peleu les cebes i les pastanagues.

Renteu el romaní i deixeu dues o tres branquetes a part per a la presentació al plat.

Foneu la mantega en una paella i, després d'enfinar les cebes, les hi afegiu fins que quedin rosses.

Col·loqueu els talls de pernil al fons d'una cassola. Passeu-hi al damunt l'espallla, les pastanagues, els claus, la ceba i el romaní. Deixeu-ho coure una estoneta i regueu-ho amb el vi. Quan el vi s'hagi evaporat afegiu-hi el brou. Tapeu la cassola i deixeu-ho coure a poc a poc una hora aproximadament.

Una vegada cuita l'espallla retireu el suc, doneu-li la volta i col·loqueu-la en una safata amb el pernil cap a dalt. Al voltant poseu-hi les cebes o les pastanagues i manteniu-ho calent.

Del suc de la cocció cal treure'n els claus i el romaní. Poseu-lo després a foc fort fins que s'hagi reduït de volum i a continuació escampeu-lo sobre l'espallla.

Adorneu-ho amb les branques de romaní que hem separat i serviu-ho ben calent.

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
I DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIRECTOR:

Josep A. Làzaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jaume Coll Arnau
Francesc Itarte Vericat
Joan J. Roca Labernia
Anabel Folch Millán
Josep Castell Puñet
Josep Mª Alzamora Sanz
Josep Lluís Cabañas Vidal

DIBUIXOS

Joan Riba Costes

NOTA:

El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita: Centre Cultural i Recreatiu
d'Ulldecona.
CIF G-43.103.332
Major, 147, 1r.
Apartat de Correus 52
Tel. 72 03 37
43550 ULLDECONA

Dep. Leg.: T-1227-1982

Víctor, Taller Gràfic
la Sènia

El Vi Aromàtic de Romaní, una altra de les aplicacions d'aquesta planta, es prepara de la següent forma:

A un litre de vi negre s'hi barregen 25 g. de romaní, 20 de sàlvia i 15 de mel. S'escalfa la gerra al bany maria durant 20 min. i es deixa el líquid en repòs fins que refreda. Es filtra, s'aboca a una ampolla i se'n pren un gotet abans dels àpats.

L'essència o oli de romaní, que s'obté de les fulles i brots florits en quantitat variable segons el lloc i l'època en què es cull, és avui dia encara usat en la fabricació de perfums.

La infusió de fulles i flors s'utilitza per a l'esbandida final dels cabells.

CAJA DE MADRID
CAIXA D'ESTALVIS